

JEL, MELYNEK ELLENMONDATIK.

A Jel jött és a közepén kettéhasadt a föld.
 A barbár kaszát kalapált s kiáltotta, öldd!
 Vért izzadott a homlokán a bárgyú, kínzott pária,
 Hideg vonozott a szíveken, jagyba juló ária.
 Dermedt csonttal csontot rág s emberhúst a kannibál,
 Alpokat jár és szeretkezik az Alpokon túl Hannibál.
 A Történelem vért álmodik s a vér dagad, dorombol,
 Családokat, szentélyeket, szüzeket ront és rombol.
 Romokból új rom, vértorony nő egész az évig,
 Halállovak patkóitól ős-Egyiptom vérzik!
 A légióknak száma nincs, poklosok járnak szerte,
 A Bujaság Szodomát teremt s a Góg az eget verte.
 Tűz ragyog fel Zeusnak a Capitóliumi ormon,
 Hajót ringat a kék Ión s törvényt csinál Solon.
 Athén a fény s a meztelenség formáit egybeméri,
 Embert keres egy görög s a jós az éjet kéri . . .
 A Birodalom talpa ing, bukik, sülyed, megremeg,
 Caesárok oda koronátok, háremetek, meg fejetek!
 Antónius már elszerette csókos csellem Kleopatrát,
 Új Rómát tervez s négy határt egy öleléssel ront át.
 Habos a Thule s a Tiberis barbár gályákat ringat,
 Új ciklonoknak szele fú s a torkuk trónokat ingat.
 Augusztus arca kökemény . . . « a liktor vágja érbe:
 Irassék a földkerekség!» Róma hatalmát mérte . . .

Egy szűz azon az éjszakán gyermekét világra hozta,
 Majdnem úgy, mint megesett, csak félve, szinte lopva.
 De feldördültek a harsonák, csodák villantak égen
 S nőtt a Jel, csak egyre nőtt fölfelé merészen!
 Már átért az Egyenlítőn, Tengeren s előtte megnyílt a Börtön
 Testvérré pántolt szíveket s győzött Nyomoron, Öklön.
 Elbukott a régi Rend s jött a Nép egygyéválva benne,
 Fehér kezét a lázasok vajudó homlokára tette . . .
 Kivirágzott, megváltozott a kin-subás emberöltő,
 Mit nem tudtak adni Caesárok, Bölcsék — megadta a Bölcső!
 A Kín elcsitult és Béke lett mindenütt mögötte,
 Apró kezével játszatott s a világ új köntösét szötte.
 A Bölcsék vén oduiban halvány kis mécs világol,
 Kereszt van benne s égig nő a világot váltó Jászol . . .